

felszínre hozni mindent

versek húgomnak

2.

minden évben a töltésre mentünk ki szánkózni, anyánk jól felöltöztetett,

hogymeg ne fázzunk, ronda barna vagy piros harisnyát adott ránk,

nem tudom, azt hiszem, nem igazán szerettük a harisnyát, fura érzés volt,

hogymeg valami ennyire szorosan körbeveszi a lábunkat, testünk felét,

hogymeg valami ennyire tapad és szúr, arról nem is beszélve, hogymeg ciki ez,

harisnya, eleve milyen hülye neve van, és nekem kiváltképp kellemetlen

volt, azt gondoltam, ilyen csak a nők hordanak, de anyánk rám adta,

nehogy megfázzak, meg mondta, mivel gyerek vagyok, nyugodtan felvehetek

harisnyát szánkózáshoz, mert a gyerekek hordhatnak harisnyát, még ha fiúk,

akkor is, persze ennek ellenére sem igazán értettem, mindenesetre

megfigyeltem, a fiú gyerekeknek megengedtetik néhány olyan dolog,

ami később aztán skandalum lenne, bemehetnek az anyjukkal a női vécébe,

és ott végezhetik a dolgukat, a többi nő között, és ez akkoriban teljesen

magától értetődő,

szóval, anyánk jó melegen felöltöztetett minket, pulóverbe bújtatott, sálát kötött

a nyakunkba, aztán ránk adta az overált, egyberészes volt, kezeslábbas, a tied

rózsaszín mintával, az enyém zölddel, rikítottunk a hóban, szinte foszforeszkáltunk,

a kesztyűkre pedig zsineget varrt anyánk, és az overál ujjain átvezetve az akasztóhoz

kötötte, el ne hagyjuk őket, utáltuk ezt is, én legalábbis, mert zavart a zsineg, meg

kissé szégyelltem is, ahogy lógtak ki a ruha ujjából a kesztyűk, csak lógtak

a semmiben, tehetetlenül és röhejesen, amikor orrot fújtam, aztán lábunkra húzta

a hótaposót, beletúrta az overál szárát, persze folyton belement a csizmába a hó,

nem volt mit tenni,

és akkor mentünk ki a töltésre, húztuk magunk után a szánkót, apánk jött velünk,

hogy vigyázzon ránk, jött, hogy ne történhessen semmi baj, néhányat csúszott ő is,

egy szánkón ültünk hárman, apánk szorított minket, mi meg visítottunk és nevettünk,

a hideg csípte az arcunkat, a menetszélről könny szökött a szemünkbe, a töltés aljára

érve apánk kinyújtotta a lábát és a sarkával fékezett, határozott volt és az ügyességén

elámultunk, csizmája mellett felverődött a hó, beterített minket is, prüszköltük a havat

és kacagtunk,

ha elfáradtunk a csúszásokban, a töltés tetejére való felkapaszkodásokban, ráültünk

a szánkóra, és apánk húzott minket, be az erdőbe, húzott minket a fák között,

az ösvényen, mi pedig kiabáltunk, gyorsabban, gyorsabban, és ő futni kezdett,

csak úgy suhantak a fák, csak úgy suhantak a hóval borított cserjék, apánk futott,

pedig fáradt volt már biztosan, futott, pedig sokat fájt a lába, fájt a vádlija és rémült

volt mindenki a családban, amikor valamikor később napokig feküdt, felpolcolt lábbal,

és egy furcsa gyógyszert kellett szednie, nehogy nagyobb baj legyen, valamit,

amiről évek múltán tudtuk meg, hogy vérhígító volt, anyánk barátnője a kórházban

feküdt trombózissal, be volt kötve a lába, és felháborodva mesélte, a nővérek

nem tudták neki beadni a vérhígítót, mert elfogyott, arra kényszerült, hogy a családdal

hozasson gyógyszert a közeli patikából, ezért fizetem a tébét, mondta ingerülten

anyánk barátnője, csak ne kerüljete kórházba, mert ezektől aztán bárki megdögölhet,

de akkor és ott, az erdőben, ami egy ártér volt csak, a rábca holtágának ártere, húzott

minket apánk, figyeltük a fehér természetet, a befagyott vizet, a nádast, állatok

lábnyomait a hóban, kutyák, madarak és őzek lábnyomait, hamar besötétedett, de

hazafelé menet a lámpák fényétől világított a hó, világított az egész utca, apánk húzott

minket az úton, havazni kezdett, nyitott szájjal néztünk felfelé, vártuk, hogy a nyelvünkre

hulljon egy-egy hópihe, kimerülten, piros arccal, izzadt hajjal, csapzottan mentünk

be a házba, a melegbe, jött anyánk és segített levetkőzni, megszabadított az overáltól,

és a harisnyát is levehettük végre, a mosókonyhába vitte a vizes ruhákat anyánk,

másnapra megszáradjanak, a sálakat és sapkákat a radiátorra tette, asztalhoz ültünk,

és hozta anyánk a vacsorát,

miután jóllaktunk, fürdés következett, forró, habos vízben, zsibbasztó fáradtsággal

nyúltunk el a kádban, időzni sokáig mégsem lehetett, hamar ágyba küldtek minket,

mert másnap óvoda, lefekvés előtt ellenőriztük gyorsan, esik-e még a hó,

bámultunk ki az ablakon, néztük az utcalámpát, csak annak a fényénél látszott,

nagy pelyhek hullanak, sűrűn, megállíthatatlanul, megbizonyosodtunk minderről,

iszkoltunk fel az emeletre, bebújtunk a takaró alá, leoltották a villanyt, és amikor már

biztonságos volt, te szólaltál meg először, nagy komolyan, izgatottsággal a hangodban

megjegyezted, reméled, reggelig nem áll el, és akkora hó lesz, hogy nem lehet

majd közlekedni, és kimehetünk a töltésre, és hívjuk majd a szomszéd gyereket is,

amikor apánk hazaér a munkából, akkor megint végig húz minket az erdei ösvényen,

én pedig helyeseltem, bizonyosan így lesz, mert másképp nem lehet, ez a havazás

kitart reggelig, ki kell, hogy tartson,

akkor és ott, egy szobában, két ágyon, a sötétben, kimerülten és félálomban, terveztük

a másnapot, kuncogtunk és bizonygattuk, a hó esni fog, reggelig esni, de az is lehet,

hogy egész nap nem áll el, cinkosok voltunk, cselszövők, és azt hiszem, akkor utoljára,

feltétel nélkül boldogok.